

vacích prostředků domáhal; přiřknutí jich pro dobu minulou brání předpis §u 1418 obč. zák.

(Rozh. ze dne 21. května 1924, Rv I 279/24.)

Žalobce domáhal se na žalované společnosti zaplacení příspěvků na výživu jeho rodiny za dobu, po kterou byl ze služby likvidátora u žalované pojišťovací společnosti suspendován, to jest za dobu od 20. února 1920 až do 21. prosince 1922, kdy byl rozhodnutím disciplinární komise z trestu ze služby propuštěn. Tento svůj nárok opíral žalobce o ustanovení §u 32 čís. 2 služebního řádu pro zaměstnance pojišťoven Československé republiky, dle kterého, i když se zaměstnanci jeho služební požitky za jeho suspense pro podezření z trestných činů, ke škodě ústavu spáchaných, zastaví, musí býti vzat přiměřený zřetel na udržení životosprávy zaměstnancovy rodiny. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

S hlediska dovolacího důvodu čís. 4 §u 503 c. ř. s. napadá dovolatel názor odvolacího soudu, že žalobce, byv nálezem disciplinární komise ze dne 21. prosince 1922 s účinkem od 20. února 1920 propuštěn bez odbytného ze služby, pozbyl všelikých nároků ze služebního poměru vůči žalované a to nejen nároku na své služební, nýbrž také na zaopatřovací požitky pro svou rodinu podle §u 32 čís. 2 služ. řádu. Otázkou, zda jsou tyto pro rodinu vyhrazené požitky částí žalobcova služného a zda byly rozhodnutím disciplinární komise zamítnuty zároveň s nárokem jeho na služné po dobu suspense, netřeba se zabývat, poněvadž žalobce nemohl by vymáhaných rodinných požitků dosíci, ani kdyby byly zcela samostatným nárokem na výživné, kteroužto právní povahu výživného příspěvky podle §u 32 čís. 2 služ. řádu rodině vyhrazené zřejmě mají. O výživném však platí zásada (§ 1418 obč. zák.), že se za uplynulou dobu neposkytuje. Odvolací soud ve svém rozsudku uvádí a okolnost ta není napadána, že se o vyživovací příspěvky ani žalobce ani jeho rodina po dobu suspense u žalované společnosti neucházeli a jich se nedomáhali. Podle uvedené zásady nemůže se jich žalobce dodatečně domáhati.

Čís. 3887.

Účinek zmeškání ve prospěch dostavivší se strany nelze vyloučiti v její neprospěch provedením důkazů o jejích skutkových tvrzeních a použitím výsledku jejích ku skutkovým zjištěním, tvrzením těmito odporujícím nebo je aspoň oslabujícím.

(Rozh. ze dne 21. května 1924, Rv I 361/24.)

Žalobě o náhradu škody 4.500 Kč procesní soud první stolice rozsudkem pro zmeškání vyhověl, odvolací soud k odvo-

lání žalovaného přiznal žalobci pouze 2.600 Kč. Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolání, uplatňujícímu dovolací důvody dle §u 503 čís. 2, 3, 4 c. ř. s., dlužno přiznati úspěch. Důvodnou jest výtku, že soud odvolací pochybil, když, jsa názoru, že řízení v první stolici zůstalo neúplným, ježto tato, vynesši rozsudek pro zmeškání dle §u 396 c. ř. s. a vzavši za základ pro stanovení výše bolestného pouze tvrzení žalobce, neprovedla důkazu o způsobu, trvání a intenzitě bolesti, tvrzených žalobcem, doplnil je provedením důkazu svědky Drem K-em a Drem R-em a použiv při vyměření bolestného také výsledku tohoto důkazu, snížil je z 4.500 Kč, přisouzených žalobci rozsudkem první stolice, na 2.600 Kč. Pro stanovení výše bolestného zjednáán byl skutkový podklad žalobním přednesem o způsobu, trvání a intenzitě bolesti žalobcových, jež následkem obmeškání žalovaných bylo dle §u 396 c. ř. s. považovati za pravdivý a tudíž za vyšetřený dle §u 1325 obč. zák. Soud odvolací nebyl oprávněn, aby na tomto podkladu něco změnil. Účinky zmeškání, jak je stanoví § 396 c. ř. s. ve prospěch strany se dostavivší, nelze vyloučiti v její neprospěch provedením důkazů o jejich tvrzeních skutkových a použitím výsledku jejich ku skutkovým zjištěním, tvrzením těmito odporujícím nebo je aspoň oslabujícím. Učinil-li tak soud odvolací a stanovil výši bolestného, přihlížeje ke skutečnostem, získaným tímto postupem, zákonu odporujícím, založil svůj výrok nikoliv pouze na okolnostech vyšetřených (§ 1325 obč. zák.), nýbrž také i na okolnostech, na něž po zákonu nebylo lze vzíti zřetele. Ježto následkem tohoto odporu se spisy a nesprávného posouzení právního byla výše bolestného, přisouzená dovolateli rozsudkem první stolice, neprávem snížena, bylo dovolání již z těchto důvodů dovolacích vyhověti obnovením správného rozsudku první stolice.

Čís. 3888.

Obchod uhlím (zákon ze dne 9. dubna 1920, čís. 260 sb. z. a n.).
Poukaz příslušných orgánů ministerstva veřejných prací k dodání uhlí nenahražoval ani nabídky ani jejího přijetí.

(Rozh. ze dne 21. května 1924, Rv I 375/24.)

K žádosti žalovaného družstva dalo ministerstvo veřejných prací žalující uhelné firmě příkaz, by dodala žalovanému družstvu uhlí. Žalobě na družstvo o zaplacení kupní ceny a dovozného procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud ji zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, ve kterém žalující spolek uplatňuje důvody čís. 2, 3 a 4 §u 503 c. ř. s., jest neoprávněno. Pokud jde o důvod čís. 4 v příčině